

*Historien om*

*Okapien, der tog  
på eventyr til  
Tietgenkollegiet*



*Det var i det tidligere forår. Knopperene på grenene var så småt ved at springe ud, og byen København begyndte igen at vågne fra den lange vinter.*

*I de gamle smukke bygninger på Hagemanns kollegium kæmpede Tøke Malm en brav kamp, for at overkomme de mange udfordringer foråret havde bragt. Han nåede knap at ænse den glimtende forårs-sol eller fulgekvideren i trængslen af opgaver, der skulle laves, tekster der skulle læses og alverdens andre deadlines, der skulle overholdes. De smukke forårmorgener gled sammen i ét, og der var ingen tid til at nyde livets vidunder*

*Netop en af disse smukke forårmorgener måtte Tøke dog lægge sit travle liv på hylden for at hjælpe til i skabelsen af endnu et forårsmirakel; Okapien - også kaldet Zebra - kom til verden.*





*Den første tid levede Okapien en beskyttet tilværelse på et kollegieværelse, men en kølig forårsåersaften, fik den muligheden for at deltage i et etablissement med et stort antal unge studenter; der var tema-fest på Hagemanns kollegiet..*

*Folket ankom i deres fineste antræk og stimlede sammen på gange og i stuer, og midt i det hele stod Okapien, forbavsset og forundret over det vilde liv, der kom væltende ind ude fra den anden side af kollegiets murer.*

*Mens festlighederne tog til, og folk fik riddeturer og fortalte vittigheder havde Okapien kun én tanke - Åh vide verden, dig må jeg dog ud at se:  
Eventyr, jeg må på eventyr.*

*Da chancen bød sig slog Okapien til. Sammen med en flok unge studenter fra et andet kollegie sneg den sig ud ad døren. Udenfor var der mørkt og stjerneklart, og Okapien, der jo ikke var særligt gammel, måtte bede om hjælp. Den vidste ikke hvilken vej den skulle, og den havde også svært ved at bevæge sig rundt på de glatte brosten og ind og ud mellem de mange lygtepæle.*



*Heldigvis viste gruppen af studenter sig at være en venligsindet flok, og efter de sædvanlige høflighedsfraser, slog de i samlet flok vejen gennem københavn.*

*Det var midt om natten, så luften var koldt, men Okapien nød friheden og den helt nye følelse det gav at gå rundt i et hyggeligt sekskab omsluttet af små tåget lys i de københavnske gader.*



*Okapien besluttede at tage med sine nye venner hjem. Rejsen var lang. De måtte både med S-tog og Metro, samt passere kontrollører og billetklippere, men efter lang tid og meget massen nåede de frem. Okapien var imponeret, selvom den var begyndt at kunne mærke savnet til de gamle flotte bygninger i Hagemanns, var den runde moderne bygning, med små vinduer af liv alt for spændende til at den helt kunne tænke på sit gamle hjem.*

*Først spadserede Okapien lidt rundt i bygningen og kom forbi et par fester, men efter nogen tids traven blev den træt og fandt sig til rette i en sofa i et af køkkenerne. Her fandt beboerne den sovende trygt næste morgen, da de selv havde fået rystet nok af nattens eventyr af sig, til at komme frem fra deres små huler og ud i følleskøkkenet.*

*Okapien brugte et par dage på at gøre sig nye bekendtskaber, det var sjovt og spændende, og folk var venlige og hilste hver morgen. Som tiden gik blev den dog vældig trist, og det lille køkken syntes den indelukket og tomt, når beboerne ikke lige var hjemme.*

*Beboerne fornemmede Okapiens tristhed, og da de en eftermiddag kom hjem og fandt at Okapien havde forladt køkkenet, blev de urolige, og efterlyste den med en note i de fælles elevatorer kollegiet rådede over.*

*Et par dage hørte ingen fra Okapien - den vandrede ensomt i bygningens gange, og forsøgte at finde en vej ud. En aften dukkede den op på et køkken, men folk var uforståelige overfor dens nysgerrighed, og den bevægede sig hurtigt videre.*



Næste nat slog den lejr i et nyt køkken, her havde den tænkt at finde nye venner, der måske kunne tage den videre ud i København, eller måske endda tilbage til Hagemann-kollegiet.

Dette køkken viste sig dog at være koldhjertede mennesker. Først udnyttede de den stakkels Okapi, og brugte den til at skræmme en stakkels udvekslingsstuderende - der dog hurtigt opdagede at de to var i samme situation.

Da Okapien fandt sig til ro med den udvekslingsstuderende og den for første gang i lang tid genfandt sin nysgerrighed gennem de mange historier om udlandet, besluttede køkkenet dog, at de ville have mere ud af den. De bagbandt den, og sendte et billede ud, hvor de truede den med kniv. Motivet var klart - giv os en løsesum, eller Okapien dør.

Okapien var ulykkelig, den var fanget, og den vidste at det første køkken - som jo ellers havde været så søde, nu måtte opgive noget, for at rede den ud af problemer, den ganske alene havde rodet sig ind i.





*Det første køkken så billederne, og var forfærdede.  
De savnede Okapien, men kendte også til upålideligheden af afpressere. Det endte med at opsætte en ny besked i de fælles elevatorer, hvor de bad om Okapiens frigivelse til gengæld for et fad skumsfidus-lakrids-mini-zebra-dukke-slik-lækkerbiskner.*



*Ø lang tid hørte de ikke noget tilbage, og de gik og bekymrede sig, og sørgede over tabet af deres kære ven.*

*Ø mens stod Okapien stadig bagbundet i et lokale, og vidste ikke hvad der skulle ske.*

*Det oprindelige køkken gik mere og mere ind på aftalen. De gik nu ind på aftalen om at aflevere løsesummen i vaskerummet - her satte de den ned, men måtte flere dage forgæves se efter, om nogen havde reageret.*



*Intet skete.*

*Efter mange dage, og tæt på opgivent håb for andre nyheder, både hos Okapien og i det oprindelige køkken, var Zebra-slikket forsvundet, men stadig ingen Okapi.*

*Helt ud af det blå, kom det gidseltagende køkken en dag pludselig på nye tanker. Der høstes hurtige fodtrin på gangen i det første køkken, og folk strømmede ud af dørene for at se hvad der skete. Og der, i køkkenet stod Okapien, glad og fri og de små godbidder var væk.*



*Det var nu en glad tid. Okapien nød sin frihed og venligheden fra sine første Tietgen-venner. Den deltog i fester, både almindelig og dem med temaer. Den vandrede rundt i gangene og hilste pænt på gæster. Den følte sig faktisk næsten hjemme og glemte næsten sin usikkerhed.*

*Alt var fryd og gammen, og en stille balance indstillede sig. Afspreser køkkenet inviterede endda på undskyldningskaffe, og alle forsonedes.*

---

*Og så en dag, da Okapien var ude at gå en tur på kollegiets gange, som et lyn fra en blå himmel, fik historien en tragisk slutning. Pedellerne var på deres sædvanelige brandrundter, og ingen ridder i rustning var i nærheden. De fandt Okapien, og i forundring over dette fremadartede dyr, besluttede de at dette ikke kunne være en beboer.*

*Okapien gjorde modstand, prøvede at forklare dem situationen og råbte om hjælp, men ingen på gangen var hjemme, og pedellerne talte ikke kollegiesprog. De tog den med i kælderen og kastede den i et fangebur. Okapien lå et stykke tid og var frygteligt bange, den var kommet slemt tilskade under stridighederne. Den var blevet skubbet og smidt ind i buret, og havde brækket ryggen og benene flere steder. Det gjorde ondt, og den ønskede sig væk.*

*Efter hvad føltes som uendelighed indså Okapien, at det hele måske ikke var så slemt alligevel.. Selvom den ville ønske den havde set Hagemanns en sidste gang, og kunne sige farvel til sin skaber, havde den dog haft et spændende og eventyrsfyldt liv, og den vidste, at der var mindst 15 mennesker, der ville savne den, og i hvis hukommelser den ville leve evigt. Frygten forsvandt, og Okapien åndede roligt ud.*



*Køkkenet fandt den et par dage senere i kælderen, død, men med et fredeligt udtryk om mulen. De sørgede, og svor at de aldrig igen, ville lade et dyr, der stod dem nært, gå løst rundt i gangene.*

*Kære Okapi  
Hvil i fred, du vil blive husket*